PURITAS

Ce căderi repetate în păcat sunt incompatibile cu harul?

John Sheffield

Ce căderi repetate în păcat sunt
incompatibile cu harul?

John Sheffield

Ce căderi repetate în păcat sunt incompatibile cu harul?

MAGNA GRATIA
Dascălu, 2026

CE CĂDERI REPETATE ÎN PĂCAT SUNT INCOMPATIBILE CU HARUL?

John Sheffield

Copyright © 2026 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *What Relapses Are Inconsistent with Grace?*, de Rev. John Sheffield, parte din *The Morning Exercises at Cripplegate, St. Giles*, vol. 1, London: William Tegg, 1844.

Traducerea: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Tehnoredactare și DTP: MG Books.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblica Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune.

ISBN: 978-630-351-367-6 (pdf); 978-630-351-368-3 (epub).

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15).
Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți!
Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA
Str. Liliacului nr. 26,
Dascălu-Ilfov 077075
Email: contact@magnagratia.org
Internet: www.magnagratia.org

Cuprins

Prefața seriei PURITAS 7

Introducere 15

Capitolul 1. Căderile celor evlavioși 29

Capitolul 2. Căderile celor nenăscuți din nou 39

Capitolul 3. Căderile mixte 45

Capitolul 4. Aplicații 57

Capitolul 5. Avertismente 73

Capitolul 6. Cum putem face deosebirea între căderile în păcat? 81

Capitolul 7. Sfaturi și îndemnuri pentru prevenirea căderilor 87

Despre autor 97

Anexă. Întrebări pentru studiu și reflecție 101

Despre MAGNA GRATIA

PREFAȚA SERIEI PURITAS

Dacă evanghelicii de astăzi știu ceva despre puritani și puritanism, ceea ce ei știu izvorăște fie din mituri sau folclor evanghelic, fie din prezumția că puritanii au fost niște oameni cu capul mare, care trăiau într-un soi de turn de fildeș, izolați de societate, ducând o viață excesiv de austeră și fiind preocupați obsesiv de o teologie lipsită de realism, un soi de despicare a firului în patru fără prea mare legătură cu viața de zi cu zi.

Realitatea istorică este însă una foarte diferită. Da, ca primă generație de după Reformă, puritanii au împărtășit preocuparea reformatorilor pentru studiu doctrinar și claritate teologică. Dar ei nu s-au limitat la asta. Scrierile puritanilor sunt atât de bogate în aplicații practice, atât de conectate la

viața reală și atât de realiste în așteptările create pentru creștinul evanghelic, încât aproape că este de mirare cum se face că, după atâtea secole care s-au scurs de la perioada puritană încoace, ei sunt văzuți în continuare ca niște „sihaștri" evanghelici.

Acesta este unul dintre motivele care m-au determinat să mă aplec mai mult asupra traducerilor scrierilor puritane în lucrarea de la MAGNA GRATIA și mai ales să ajut la demistificarea portretului puritanului zugrăvit în lumea contemporană evanghelică.

Seria PURITAS este o colecție de peste 100 de scrieri scurte, axate pe întrebări de natură foarte practică, dileme care i-au preocupat pe autorii puritani și la care au căutat să răspundă în general prin predici sau scrieri relativ scurte, dar adânc înrădăcinate în argumente și dovezi biblice. Ceea ce sper să observe aceia care se vor opri să citească

această serie este natura atât de actuală a întrebărilor și dilemelor cu care puritanii s-au luptat și la care au căutat asiduu (și au găsit) răspunsuri biblice.

De la chestiuni precum maniera de a avea și păstra siguranța mântuirii, la cum să-L iubim practic pe Dumnezeu cu toată inima și pe aproapele ca pe noi înșine; de la felul cum ar trebui să luptăm concret cu ispita și poftele nesănătoase la maniera în care ar trebui să folosim legitim binecuvântările lui Dumnezeu pentru această viață; de la cum ar trebui să trăim prin credința în providența lui Dumnezeu și până la cum ar trebui să tratăm dărnicia pentru a-L glorifica pe Dumnezeu prin ea; de la cum să exprimăm mulțumirile față de bunătatea lui Dumnezeu și până la lupta cu depresia și anxietatea; de la ce trebuie făcut pentru a ne înfrâna limba și până la cum ar trebui

să suportăm necazurile, durerile și suferințele în lume; de la cum ar trebui să postim după voia lui Dumnezeu și până la ce pot face părinții pentru a-și ajuta copiii să Îl cunoască pe Hristos spre mântuirea lor; de la identificarea semnelor dragostei autentice față de frații în credință și până la cum ar trebui să tratăm conflictele și când sunt necesare despărțirile în adunări (și multe alte astfel de întrebări și dileme de natură practică) – seria PURITAS își dorește să redescopere înțelepciunea puritană practică, intens biblică și hotărât teocentrică, și să o prezinte generației actuale.

De aceea, invitația mea pentru cititor este aceasta – deschide-ți inima și pregătește-te pentru una dintre cele mai frumoase aventuri, în înțelepciunea biblică practică, dacă este să îi spunem așa, prin care vei crește spiritual mai mult decât ți-ai

închipuit vreodată că ar fi posibil. Și ține aproape de tine Biblia, pentru că vei avea nevoie să faci ceea ce puritanii au făcut și au cerut cu excelență – slujba asemenea credincioșilor din Berea, anume să vezi dacă învățătura primită prin această serie este biblică sau nu.

Ninel Lazăr
Editura și Asociația
MAGNA GRATIA,
August 2026

Căci cei ce au fost luminați odată, și au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor și care totuși au căzut, este cu neputință să fie înnoiți iarăși și aduși la pocăință, fiindcă ei Îl răstignesc din nou pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu, și-L dau să fie batjocorit.

EVREI 6:4-6

INTRODUCERE

Despre interpretarea și aplicarea acestui pasaj din Scriptură, aș putea spune, înainte de a începe să-l explic (căci el cuprinde osânda și sentința tristă pronunțată împotriva apostaților și a celor ce cad în acest fel), ceea ce Daniel ce i-a spus odinioară împăratului, înainte de a-și deschide gura pentru a-i tâlcui visul lui prevestitor: „Visul acesta să fie pentru vrăjmașii tăi, și tâlcuirea lui pentru protivnicii tăi" (Dan. 4:19). Totuși, nu le pot dori atâta rău nici celor mai înverșunați vrăjmași ai mei, așa că aș vrea ca textul acesta să fie pentru cei ce-L urăsc pe Dumnezeu, iar tâlcuirea numai pentru vrăjmașii și disprețuitorii harului Său.

Acesta este unul dintre cele mai uimitoare pasaje din întreaga Biblie și unul dintre cele mai înfricoșătoare suluri de foc care

fulgeră din toată cartea lui Dumnezeu, care mistuie cu totul casa ipocritului apostat, „cu lemnul ei și pietrele ei" (Zah. 5:4), și-l înspăimântă groaznic pe vecinul său cu adevărat evlavios, „care tremură la Cuvântul lui Dumnezeu" (Isaia 66:2, lit. KJV).

Novațienii au abuzat odinioară de acest pasaj, închizând ușile bisericii și poarta harului înaintea celor care căzuseră după ce mărturisiseră creștinismul. De asemenea, multe suflete sărmane și conștiințe tulburate l-au răstălmăcit sau l-au înțeles greșit la fel de des, închizându-și astfel poarta Cerului și ușa nădejdii după căderile sau poticnirile lor pe care le-au deplâns cu amar, însă ambele interpretări sunt nedrepte.

Dar, după cum tâlcuirea pe care Iosif a dat-o odinioară visului din aceeași noapte, aplicată corect, l-a scăpat pe paharnic de temerile lui greșit înțelese și l-a lăsat numai pe

brutarul mai încrezător în sine să sufere osânda de care celălalt se temuse, dar la care el însuși nici nu visase (Gen. 40:5-23), tot astfel nici acest pasaj, nici vreun altul din Scriptură nu rostește vreun cuvânt de groază îndreptat către vreun suflet apăsat de păcat, care tremură la avertismentele lui Dumnezeu. Dimpotrivă, toți prorocii vestesc într-un glas lucruri bune pentru aceștia din urmă, iar cuvântul meu va fi asemenea cuvântului lor.

Într-adevăr, Iacov a avut parte odinioară la Betel o privelişte plină de bucurie, o scară „rezemată de pământ, al cărei vârf ajungea până la Cer. Îngerii lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe ea" (Gen. 28:12).

Dar aici vedem o scară al cărei vârf se înalță spre Cer, însă piciorul ei se sprijină în Iad, unde urcă niște îngeri de lumină doar cu numele, sau niște dumnezei noi și ciudați,

asemenea celor pe care vrăjitoarea i-a văzut odinioară ridicându-se din pământ (1 Sam. 28:13); în schimb, pe ea coboară îngeri apostați și negri. Căci, așa cum se spunea în vechime, *Intrat angelus, exit dæmon,* adică acolo unde îngerul intră, diavolul iese.

Urmează să vorbesc despre situația celor care cad în păcat, iar textul biblic indicat la început este cea mai limpede oglindă în care se poate descoperi o priveliște atât de urâtă.

Aici avem descrise ridicarea și căderea, începutul și sfârșitul, partea mai bună și partea mai rea a unui fățarnic apostat.

1. Prima parte, *urcușul lui,* începutul și partea mai bună, este înfățișată în cinci aspecte:

(a) Iluminarea.

(b) Gustarea darului ceresc, lucruri precum o oarece credință comună,

o pocăință obișnuită sau ceva asemănător.

(c) Împărtășirea din Duhul Sfânt, prin care nu trebuie să înțelegem harurile sfințitoare ale Duhului Sfânt, ci darurile comune sau extraordinare, precum darul limbilor etc., date de Duhul care sfințește.

(d) Gustarea Cuvântului bun al lui Dumnezeu.

(e) Și puterile vieții viitoare.

Dacă la acești cinci pași ar fi avut încă doi, anume sinceritatea la baza scării și perseverența în vârful ei, acest fel de om ar fi fost în siguranță.

2. A doua parte, *căderea lui*, sfârșitul și partea mai rea, este înfățișată în patru aspecte.

(a) Căderea lui este o prăbușire fatală,

care îi frânge gâtul: „au căzut". Aceasta nu este o alunecare sau o poticnire obișnuită, ci o cădere în toată regula; nu este o cădere lipsită de vinovăție, ci o înfrângere pe care o dă Satana, o cădere asemenea celei pe care a avut-o el însuși la început.

(b) Caracterul irecuperabil al acestei căderi. Astfel de oameni au trecut dincolo de har, așa încât harul și îndurarea nu mai au nimic de-a face cu ei: „nu pot fi înnoiți iarăși și aduși la pocăință". Așa se spune despre Esau: „N-a găsit loc pentru pocăință, măcar că o cerea cu lacrimi" (Evrei 12:17, lit. KJV).

(c) Certitudinea naturii irecuperabile a acestei căderi, întrucât se spune că este *imposibil* ca ei să fie aduși la pocăință. Apostolul nu spune că este

greu, improbabil sau rareori întâlnit, ci că „este cu desăvârșire imposibil” (gr. αδυνατον γαρ); o astfel de restaurare nu a avut loc niciodată și nici nu va avea loc vreodată. Ea este imposibilă nu atât *ex natura rei* [„prin natura lucrului”], așa cum unele lucruri sunt cu totul imposibile fiindcă implică o contradicție (de pildă, ca adevărul să fie fals, binele să fie rău sau lumina să fie întuneric), acestea fiind imposibile pentru că sunt incompatibile cu natura lucrurilor înseși. Nu, ci o astfel de restaurare este imposibilă *ex instituto Dei* [„prin rânduiala lui Dumnezeu”], fiindcă este incompatibilă cu decretul și voia declarată a lui Dumnezeu. Este la fel de imposibil, cum spunem noi, ca „un ales sau un credincios adevărat să piară, sau ca un om

nepocăit să fie mântuit", și prin aceasta înțelegem imposibilitatea care decurge din decretul neschimbător al lui Dumnezeu cu privire la asemenea oameni.

(d) *Cauza* care face toate acestea pe deplin sigure și pecetluiește piatra acestei certitudini. „Ei Îl răstignesc din nou pentru ei pe Fiul lui Dumnezeu și-L dau să fie batjocorit", nesocotind sângele lui Hristos, harul și făgăduința Evangheliei, precum și mângâierea Duhului Sfânt. Iată de ce se spune că ei păcătuiesc împotriva Duhului Sfânt, pentru că ei disprețuiesc direct, fățiș, se împotrivesc și se opun lucrării pline de har și lucrărilor Duhului Sfânt.

Dar nu trebuie să zăbovesc mai mult asupra cuvintelor, din pricina conciziei așteptate

în circumstanța de față.

Învățătura pe care o extragem de aici este că cea mai înfricoșătoare și mai primejdioasă stare din lume este să începi în Duhul și să sfârșești în firea pământească, să te înalți și apoi să cazi în credință, să decazi și să ajung apostat de la har, să fi avut o lucrare a Duhului și a Cuvântului în inimă, astfel încât să fi avut lumină, dragoste, degustare, daruri, bunăvoință, seriozitate, nădejdi și temeri, și după toate acestea să te răcești și să renunți! O, cât de deznădăjduită este o asemenea situație!

O, ce Iad trebuie să fie acela de a merge în el având atât de mult din Cer! „Căci, dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate, ci doar o așteptare înfricoșată a judecății și văpaia unui foc care îi va mistui pe cei răzvrătiți" (Evrei 10:26-27).

„În adevăr, dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, se încurcă iarăși și sunt biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă, care le fusese dată. Cu ei s-a întâmplat ce spune zicala adevărată: ‚Câinele s-a întors la ce vărsase', și ‚scroafa spălată s-a întors să se tăvălească iarăși în mocirlă'" (2 Petru 2:20-22).

Un asemenea lucru este posibil, și poate că textul presupune că unii pot cădea, și pot cădea cu totul și pentru totdeauna, iar el afirmă că este imposibil ca ei să se ridice din nou.

Despre unii se spune că „au căzut din har" (Gal. 5:4). Așa s-a întâmplat cu pământul pietros și cu cel acoperit de spini din

Pildă [Semănătorului, v. Matei 13, n.tr.]. Dima, Iuda, Saul și Imeneu au căzut într-un fel cât se poate de real. În zorii creștinismului fusese prezisă o mare apostazie, care urma să îi facă loc lui Antihrist (2 Tes. 2:3), iar în timpul domniei lui Antihrist avea să survină o apostazie și mai mare (1 Tim. 4:1). Toți sunt avertizați în felul următor: „Astfel, dar, cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă" (1 Cor. 10:12). „Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu" (Evrei 12:15).

Unii dintre ascultătorii lui Ioan [Botezătorul] l-au părăsit după o vreme (Ioan 5:35). Mulți dintre cei care-L ascultau chiar pe Mântuitorul nostru L-au părăsit cu totul (Ioan 6:66). Mulți dintre cei pe care Pavel îi socotea convertiți s-au întors de la el, și chiar toți cei din Asia (2 Tim. 1:15).

Unii și-au părăsit dragostea dintâi

(Apoc. 2:4). Alții au părăsit credința (1 Tim. 5:12). Unii s-au întors în lume, precum Dima (2 Tim. 4:10). „Unii s-au întors ca să îl urmeze pe Satana" (1 Tim. 5:15). Și fie ca Dumnezeu să facă să nu existe niciun exemplu care să poată fi dat din vremea noastră și din observațiile noastre! Acest lucru se petrece mai degrabă cu aceia care pretind că au o religie adevărată decât cu cei care mărturisesc una falsă. „Și-a schimbat vreodată un popor dumnezeii, măcar că ei nu sunt dumnezei? Dar poporul Meu și-a schimbat slava cu ceva care nu este de niciun ajutor" (Ier. 2:11).

Dar există trei feluri de căderi la care sunt expuși oamenii:

(1) Unii cad asemenea lemnului sau plutei în apă. Ei se scufundă la început, dar se ridică din nou, fiind ajutați de mâna harului divin, cum a fost cazul lui Petru (Matei

14:31), sau sunt scoși de acolo printr-o minune a îndurării, cum a fost cazul cu Pavel și tovarășii săi de călătorie, după ce orice nădejde de a fi salvați de naufragiu fusese cu totul pierdută (F.A. 27:20-44). Aceasta este căderea celor credincioși, a celor *evlavioși*.

(2) Unii se prăbușesc asemenea plumbului sau pietrei, ducându-se direct în fundul Iadului, cum a fost cazul oștirii lui Faraon, care s-a prăbușit în fundul mării (Exod 15:4-5), iar ei nu se mai ridică niciodată, neavând nici făgăduința lui Dumnezeu, nici sămânța lui Dumnezeu care să-i ridice din nou, ci având parte de un naufragiu „al credinței și al cugetului" și sufletelor lor laolaltă (1 Tim. 1:19). Aceasta este *căderea celor răi.*

(3) Dar există și o cădere mixtă, comună amândurora, asemănătoare îmbolnăvirii de o boală epidemică, de care mulți mor și tot

atât de mulți se însănătoșesc, și despre aceasta vom vorbi la timpul potrivit.

Apoi există patru feluri sau trepte ale căderii la care sunt expuși copiii lui Dumnezeu și patru feluri sau trepte la care sunt expuși cei răi. Și în ambele cazuri, fiecare treaptă următoare este mai rea decât cea dinainte.

1.

CĂDERILE CELOR EVLAVIOȘI

CĂDERILE REZULTATE DIN LUPTA SPIRITUALĂ

Prima și cea mai ușoară cădere a celor evlavioși este aceea care rezultă din lupta lor zilnică dintre firea pământească și duh, care este descrisă pe larg în Romani 7 și în Galateni 5:17. Noi nu putem face „tot ce voim", ci dăm greș sau ratăm să facem ce ne dorim, în ciuda celor mai bune străduințe ale noastre. Îndatoririle noastre sunt făcute imperfect, harurile noastre sunt deficitare, aurul și argintul nostru încă au zgură în ele, iar „vinul nostru este amestecat cu apă" (Isaia 1:22). Păcatul ne înșală, ne ia prin

surprindere, ne captivează și ne străpunge, și totuși, în tot acest timp nu domnește peste noi. „Nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine... Fiindcă, după omul dinlăuntru, îmi place Legea lui Dumnezeu" (Rom. 7:17, 22).

Aceste căderi sau alunecări sunt inevitabile și involuntare. Nu există sfânt care să nu le deplângă și nicio îndatorire care să nu fie pătată de ele. În cea mai limpede lumină a soarelui vedem o mulțime de astfel de fire de praf, care totuși nu împiedică lumina și mângâierea îndreptățirii noastre și nu nimicesc sfințirea. Harul adevărat este compatibil cu ele, ba chiar nu este despărțit de atacurile și de locuirea în noi a unor asemenea porniri. „Vrem, nu vrem", spunea Bernard, „suntem năpădiți de roiuri ale acestor muște egiptene și avem aceste broaște în încăperile cele mai lăuntrice ale noastre".

În acest sens, niciunul dintre noi nu este deasupra acestui fel de căderi, ci suntem cu toții expuși lor, și chiar expuși repetării lor. „Cel neprihănit de șapte ori cade" pe zi, din pricina acestei slăbiciuni, și totuși el „se ridică" iarăși (Prov. 24:16), și nu pățește niciun rău, ci prin aceasta este păstrat în smerenie și dependență de Dumnezeu. Fiecare fiu și fiecare fiică a lui Avraam rămâne legat „de acest duh de neputință" (Luca 13:11) până în ziua morții.

Această primă cădere este asemenea ceții care se lasă într-o dimineață de iarnă, căci după ce soarele se ridică, va urma o zi senină.

CĂDERILE CARE ÎI FAC PE ALȚII SĂ SE POTICNEASCĂ

A doua cădere constă dintr-o poticnire reală și vizibilă, care îi face pe alții să se poticnească, dar care este provocată de o ispită

apărută surprinzător și pe furiș, de lipsa acelei luări-aminte cuvenite pe care ar trebui s-o manifestăm întotdeauna. Apostolul o numește „căderea deodată a cuiva în vreo greșeală", iar un asemenea om trebuie „să fie ridicat cu duhul blândeții", luând seama „la tine însuți, ca să nu fii ispitit și tu" (Gal. 6:1).

La asemenea căderi (sau, mai degrabă, alunecări) sunt expuși toți sau aproape toți oamenii. „Toți greșim în multe feluri" (Iacov 3:2). Uneori ne împiedicăm, alunecăm sau ne pierdem sprijinul (căci acesta este sensul termenului) și astfel cădem, dar nu din proprie alegere. Așa s-a poticnit sau a șovăit Petru când s-a asociat cu iudaizatorii, dintr-o conformare prea mare față de iudei, motiv pentru care Pavel l-a mustrat și l-a îndreptat (Gal. 2:11, 14). La fel s-au poticnit ucenicii când, din râvnă pentru Hristos, au vrut să coboare foc din Cer peste cei care nu

voiau să-i primească, iar Hristos a trebuit să îi îndrepte cu duhul blândeții (Luca 9:54-55).

Aceste alunecări sau căderi sunt asemenea celor ale unui om căruia i s-a sucit piciorul sau i-a ieșit din încheietură, iar el șchiopătează până când este pus la loc. Astfel se spune că șchiopăta Petru, căci el nu a căzut în sensul prăbușirii, ci doar nu a umblat drept. Dar, după ce Pavel i-a pus la loc piciorul sucit, el a umblat drept de atunci înainte. De aici și cuvântul „ridicați" [sau restaurați, lit. KJV], care este un termen chirurgical, însemnând „a pune la loc", asemenea unui os ieșit din încheietură (Gal. 6:1). Cel care va fi critic și aspru față de aceste două prime feluri de căderi, la care sunt supuși cei mai mulți oameni, „să-și ia o scară și să se urce singur la Cer; altminteri, puțini vor mai ajunge acolo", așa cum i-a spus

Constantin lui Acesius, episcopul novațian.

CĂDERILE ÎN PĂCATE SCANDALOASE

Al treilea fel de cădere este mult mai rea, o cădere ca de la al treilea etaj, iar de acolo, asemenea lui Eutih, cei ce cad sunt „ridicați ca morți" pentru moment, dar își vin din nou în fire. Acestea sunt căderi în păcate mai grosolane și mai scandaloase, care „dau foc stogurilor sau holdelor conștiinței", pe când celelalte două precedente, mai ales primul, sunt de felul celor pe care Tertullian le numește *quotidianæ incursionis* [„de zi cu zi"].

Acest al treilea fel de căderi este foarte primejdios și nu li se petrece tuturor celor care mărturisesc credința (n-ar trebui să fie așa!), dar, din când în când, un astfel de credincios poate cădea într-un păcat scandalos, însă, de

obicei, el nu mai cade în același păcat după ce a ajuns să-l simtă și după ce s-a pocăit de el. Așa au căzut David și Petru în fapte josnice și rușinoase, dar nu în mod deliberat, nici total, nici definitiv și nici în mod repetat. Într-adevăr, păcatul s-a dezlănțuit și a părut să domnească pentru moment, căci mâinile lui Moise au slăbit, iar mâna lui Amalec a biruit pentru moment. Dar în ei se afla „sămânța lui Dumnezeu" și ei „nu pot păcătui" spre moarte (1 Ioan 3:9), ci au fost înnoiți spre pocăință, iar păcatele lor au fost șterse.

Această cădere este asemenea căderii frunzei la vremea toamnei. Viața rămâne ocrotită în siguranță, iar la vremea potrivită va veni primăvara, chiar dacă mai întâi vin multe rafale reci.

SLĂBIREA DRAGOSTEI DINTÂI

Mai există un fel de cădere, una mai rea decât cea precedentă, la care poate ajunge și

un copil al lui Dumnezeu, și care constă din slăbirea treptată, diminuarea și pierderea râvnei și a înflăcărării pe care le-a manifestat înainte.

De asemenea, este posibil ca acela care a căzut astfel să nu mai ajungă niciodată (asemenea celui de-al doilea Templu) la măsura și slava de odinioară (Ezra 3:12). Astfel, râvna și dragostea lui Solomon s-au micșorat la bătrânețe. După cum căldura trupească a tatălui său, David, slăbise la bătrânețe, încât avea nevoie de Abișag care să stea culcată lângă el, tot astfel căldura spirituală a lui Solomon a fost răcită de acele multe femei care se culcau la pieptul lui; și, deși era iubit de Dumnezeul său, soarele lui a apus în nori, iar sfârșitul său nu a fost asemenea începutului (1 Împ. 11:4, 9-10).

Tot astfel, Samson, după multe biruințe asupra filistenilor, a fost în cele din urmă

prins în cursă și trădat în mâinile lor; ei l-au legat, i-au scos ochii și și-au bătut joc de el. Deși părul și puterea i-au crescut din nou și a murit în luptă, biruitor, totuși el nu și-a mai recăpătat niciodată vederea sau libertatea până în ziua morții.

Asemenea căderi sunt periculoase și îi fac pe copiii lui Dumnezeu să meargă plângând până în ziua morții, căci ei sunt mântuiți ca prin foc. Dar aceste căderi nu sunt incompatibile cu harul. Ele sunt asemenea căderii părului la persoanele în vârstă. Viața lor rămâne, dar puterea, căldura naturală și seva fundamentală scad, iar părul nu mai crește niciodată la fel de des. Ele sunt căderile copiilor lui Dumnezeu.

2.

CĂDERILE CELOR NENĂSCUȚI DIN NOU

Acum urmează să discutăm despre patru feluri de căderi mai rele decât cele precedente, și anume căderile celor nenăscuți din nou, fiecare dintre ele fiind mai rea decât cea dinainte.

CĂDEREA DEFINITIVĂ

Prima dintre acestea este o cădere definitivă, dar nu totală de la început, ci una insesizabilă, care are loc treptat și fără ca omul acela să-și dea seama, astfel că el devine din ce în ce mai rău. El este asemenea pământului cu spini, înăbușit de griji sau înecat de plăcerile lumii. Aceasta se dovedește asemenea căderii lui Eli, căci astfel de oameni cad

pe spate, își rup gâtul și mor din pricina căderii (1 Sam. 4:18). Ei pot fi deplânși și compătimiți mult, cum a fost jelit Eli, dar ei sunt morți și pierduți.

CĂDEREA CA URMARE A PERSECUȚIEI

Alții cad cu totul și pentru totdeauna, dar nu cu premeditare și de bunăvoie de la început, ci sunt împinși înapoi la viața lumească de leul persecuției și al necazului care le stă în cale, astfel că ei se leapădă de ce au pretins cândva. Religia acestora „ține până la o vreme", asemenea pământului pietros (Marcu 4:17), iar după ce Îl părăsesc pe Dumnezeu, sunt părăsiți și lăsați și ei de El pentru totdeauna (1 Cron. 28:9).

Aceasta este asemenea căderii lui Sisera la picioarele Iaelei: „El s-a ghemuit: a căzut și s-a culcat la picioarele ei; s-a ghemuit și a căzut la picioarele ei; acolo unde s-a ghemuit, acolo a căzut fără viață" (Jud. 5:27).

CĂDEREA DELIBERATĂ

Alții cad într-un fel și mai înfricoșător: cu totul, pentru totdeauna, de bunăvoie și deliberat, dar încă nu cu un duh maliții os. Se presupune că așa a căzut Dima, despre care se spune că, din ucenic sau învățător zelos, a ajuns apoi preot al idolilor la Tesalonic, căci așa relatează Dorotheus despre el. Așa a căzut Saul, căci după ce a lepădat Cuvântul Domnului, și Domnul l-a lepădat, iar „Duhul Domnului S-a îndepărtat de la Saul, și a fost muncit de un duh rău" (1 Sam. 16:14).

Despre aceste trei ultime categorii de căderi pot spune, asemenea lui Elisei lui Hazael despre Ben-Hadad, că aceștia s-ar putea însănătoși; „totuși", spune el, „Domnul mi-a descoperit că va muri" (2 Împ. 8:10). Ei încă nu L-au răstignit din nou pe Fiul lui Dumnezeu și nici nu au batjocorit Duhul harului, astfel că nu este imposibil ca ei să

fie înnoiți iarăși spre pocăință.

Aceștia sunt asemenea celor din Sardes; lor poate „să le meargă numele că trăiesc, dar sunt morți" (v. Apoc. 3:1-3). Faptele lor nu sunt desăvârșite înaintea lui Dumnezeu, sunt gata să moară, și totuși ei sunt chemați din nou la pocăință; altminteri, sunt avertizați cu nimicirea sigură.

Dar aceasta este asemenea căderii lui Haman, a cărui osândă a fost citită de soția și de cei mai buni prieteni ai lui: „Dacă Mardoheu, înaintea căruia ai început să cazi, este din neamul iudeilor, nu vei putea face nimic împotriva lui, ci vei cădea înaintea lui", adică sigur și fără putință de îndreptare (Est. 6:13).

Iar aceștia o sfârșesc în chip înfricoșător, devenind de obicei priveliști ale mâniei lui Dumnezeu, pe care nimeni nu le compătimește, ci care îi uimesc și îi avertizează pe alții, așa cum s-a întâmplat odinioară cu Spira.

CĂDERILE INTENȚIONATE, CU RĂUTATE

Urmează a patra și ultima cădere, asemenea deschiderii celei de-a patra peceți, când apare al patrulea cal, „un cal gălbui; și cel ce sta pe el se numea Moartea, și împreună cu el venea Locuința morților" (Apoc. 6:8). Ea are loc atunci când oamenii cad cu totul, definitiv, de bunăvoie și cu răutate. Așa au făcut Simon Magul, Iulian Apostatul, Imeneu și Alexandru, ale căror nume se află în cartea neagră a lui Dumnezeu. Aici prăpastia este stabilită și de aici *nulla retrorsum,* nu mai există cale de întoarcere. Aceștia nu pot fi înnoiți prin pocăință.

Această cădere este asemenea căderii zidurilor Ierihonului, căci ele s-au prăbușit până la pământ, împreună cu un blestem (Ios. 6:26), sau asemenea zidurilor Babilonului, însoțită de răzbunare (Ier. 51:58);

ambele fără vreo speranță de restaurare; ori asemenea căderii lui Lucifer, primul apostat, fără să i se mai ofere vreodată har și fără vreo nădejde că i s-ar putea oferi îndurare; ori asemenea căderii lui Iuda, care, „a căzut cu capul în jos, a plesnit în două prin mijloc, și i s-au vărsat toate măruntaiele" (F.A. 1:18).

3.

CĂDERILE MIXTE

Mai există și un fel de cădere, de natură mixtă sau intermediară, și nu este atât de ușor de identificat de care dintre cele două părți (a celor evlavioși sau a celor reprobați) ar trebui să o apropii mai mult. Este vorba despre o cădere repetată într-o faptă urâtă sau într-un curs al vieții caracterizat de păcat, iar aici trebuie să procedez tot atât de prudent pe cât proceda preotul din vechime într-un caz îndoielnic de lepră, când trebuia să hotărască dacă omul acela era curat sau necurat, astfel că mă voi lua după regula lui. El trebuia să-l închidă șapte zile și să-l cerceteze cu mai multă atenție înainte de a da o hotărâre definitivă (Lev. 13:4-59).

Așadar, dacă (a) văd că rana este doar la

suprafața pielii (Lev. 13:4, 34) și nu a stricat sângele; (b) dacă ea stă pe loc și nu se întinde mai departe (Lev. 13:5-6; v. și 23, 28, 34, 37); (c) dacă totul se albește prin pocăință și omorârea păcatului, voi declara că acel om este *curat*. Este o crustă, nimic mai mult decât o crustă sau o pecingine (Lev. 13:6, 34), nu o lepră ucigătoare.

Dar, pe de altă parte, (a) dacă rana este mai adâncă decât pielea, după ce a cuprins inima omului prin dragostea și plăcerea pe care omul le găsește în acel păcat (Lev. 13:20, 25, 30); (b) dacă ea se întinde tot mai mult, prin fapte repetate (v. 8, 27, 36); (c) dacă în umflătură există carne vie și mândră (v. 10, 14-15), iar omul trăiește cu îndrăzneală în ea și o apără, îl voi declara *necurat*. „Este o lepră veche" (v. 11), iar despre astfel de oameni, Scriptura spune: „Ei s-au stricat; netrebnicia copiilor Lui este rușinea lor!

Neam îndărătnic și stricat!" (Deut. 32:5).

În privința căderilor de acest fel, aș vrea să iei aminte la următoarele opt observații:

Puține exemple în Scriptură

În primul rând, este demn de remarcat că Duhul Sfânt consemnează foarte puține exemple de acest fel în Scriptură, prevăzând bine cât de înclinate sunt carnea și sângele să abuzeze de asemenea exemple și să le răstălmăcească spre propria nimicire. Asemenea exemple sunt, după cum a spus Simeon despre Hristos, „rânduite spre căderea și ridicarea multora" și sunt „un semn care va stârni împotrivire" (Luca 2:34). Cât de mult i-au încurajat căderile lui David și Petru pe mulți să cadă și să trăiască în păcat! În toată Scriptura nu există niciun exemplu de sfânt care să-și fi pus singur capăt zilelor, ca nu cumva cineva să îndrăznească să facă la fel, și există însă un singur exemplu de pocăință

târzie acceptată de Dumnezeu, ca nu cumva mulți să îndrăznească să se împotrivească, și totuși există un astfel de caz, ca nu cumva să cadă cineva în deznădejde. Acele căderi nu sunt așezate ca borne de hotar care să te călăuzească, ci ca balizele pe mare, care să te avertizeze.

Nimeni nu s-a întors la aceeași viață de păcat

În al doilea rând, este un lucru cert că Pavel nu s-a întors să prigonească biserica după convertirea sa, nici Manase să ridice din nou idoli pentru sine sau pentru popor, nici Matei nu s-a întors la vama de la care fusese chemat.

Tot astfel, nici David și Petru nu au mai căzut în aceeași faptă urâtă de păcat după ce s-au pocăit cu adevărat.

Numai cei răi, precum Ahab, Faraon, Saul și Ieroboam, stăruie și se întorc la căile

păcătoase, trecând de la beție la sete și de la sete la beție. Despre Ieroboam se spune că, „după acea întâmplare" – avertismentul profetului, lovirea brațului lui, rugăciunea lui și vindecarea ca urmare a rugăciunii profetului – „nu s-a întors de la calea lui cea rea, ci a făcut iarăși preoți pentru înălțimile de pe dealuri din tot poporul" (1 Împ. 13:33). Nici avertismentele, nici judecățile, nici îndurările n-au putut să-l îndrepte.

Este un lucru cert că „oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește" (1 Ioan 3:9) în așa fel încât să facă din păcat o îndeletnicire, întorcându-se la vărsătura lui. Nu, ci „cel născut din Dumnezeu se păzește, și cel rău nu se atinge de el" (1 Ioan 5:18). El a plătit prea scump pentru o asemenea abatere și nu a fost un lucru atât de neînsemnat să stea sub mânia lui Dumnezeu și să-și piardă pacea de odinioară, nici mângâierea nu i-a fost

restabilită atât de repede și nici bunăvoința lui Dumnezeu recâștigată atât de ușor, încât să riște totul din nou și să cumpere pocăința cu un preț atât de mare.

Avertismentul lui Dumnezeu este înfricoșător

În al treilea rând, avertismentul lui Dumnezeu pentru astfel de oameni este foarte înfricoșător: „Să nu fie între voi nici bărbat, nici femeie, nici familie, nici seminție, a căror inimă să se abată azi de la Domnul, Dumnezeul nostru, ca să se ducă să slujească dumnezeilor neamurilor acelora. Să nu fie printre voi nici o rădăcină care să aducă otravă și pelin. Nimeni, după ce a auzit cuvintele legământului acestuia încheiat cu jurământ, să nu se laude în inima lui și să zică: ‚Voi avea pacea, chiar dacă aș urma după pornirile inimii mele și chiar dacă aș adăuga beția la sete'. Pe acela Domnul nu-l

va ierta. Ci atunci mânia și gelozia Domnului se vor aprinde împotriva omului aceluia, toate blestemele scrise în cartea aceasta vor veni peste el, și Domnul îi va șterge numele de sub ceruri. Domnul îl va despărți, spre pieirea lui, din toate semințiile lui Israel, și-i va face după toate blestemele legământului scris în această carte a legii" (Deut. 29:18-21).

Căderile repetate în păcat sunt grave

În al patrulea rând, căderile repetate în păcat sunt asemenea căderilor din nou într-o boală, după ce au existat unele speranțe și s-au văzut semnele însănătoșirii. Dacă, din pricina unei răceli, a lipsei de grijă sau a unei lipse de veghere, boala revine și omul cade din nou la pat, situația este mai rea decât în prima criză și trece mult timp până când un asemenea om se însănătoșește. Dar dacă, de îndată ce el capătă puțină putere, cade din

nou în același păcat, noi socotim că starea lui este foarte îndoielnică, dacă nu chiar deznădăjduită.

Căderile repetate pot fi fatale

În al cincilea rând, totuși, nu trebuie negat că există unele păcate izvorâte din slăbiciunea omenească, de care o persoană evlavioasă, deși s-a pocăit, poate fi din nou prinsă și copleșită, și totuși sfârșitul ei nu va fi mai rău decât începutul. Așa a fost cazul lui Iona, care a fost cuprins din nou de patima lui; al lui Avraam, cu minciuna lui; al ucenicilor, care, după ce fuseseră mustrați o dată, au început din nou să se certe pentru întâietate (Matei 20:25, comp. Luca 22:25).

Prima cădere de acest fel aș asemăna-o cu o cădere gravă și primejdioasă, în urma căreia cineva și-a rupt un os la picior sau la braț, căci deși îi provoacă multă durere, osul este pus bine la loc, iar omul devine la fel de

puternic ca înainte, însă rămâne mai prudent și veghetor toată viața lui. David vorbește despre căderea lui în păcat ca despre „o zdrobire a oaselor" (Ps. 51:8). Dar a doua cădere este asemenea ruperii osului pentru a doua oară, iar în acest caz osul se pune mai greu la loc, durerea este mai mare și este posibil ca omul să simtă urmările căderii uneori până în ziua morții.

Dar o a treia cădere, sau una mai frecventă, este asemenea dislocării repetate a unui braț, căci dacă acesta nu este legat și îngrijit bine la timp, ajunge să fie slăbit într-un fel cronic și nu mai rămâne niciodată la locul lui. Așa se întâmplă și în astfel de cazuri: faptele păcătoase frecvente și repetate dau naștere unui obicei și unei deprinderi în păcat, și atunci tot atât de ușor și-ar putea „schimba etiopianul pielea și leopardul petele", pe cât ar putea învăța vreodată să facă

binele omul „obișnuit să facă răul” (Ier. 13:23).

Bernard descrie treptele păcatului și maniera în care acesta ajunge la culme în felul următor: „Prima dată, el ni se pare insuportabil; a doua oară, ni se pare greu, dar nu mai este insuportabil; apoi ușor-ușor, el pare neînsemnat, după care pare plăcut și, în cele din urmă, îl vedem ca necesar; iar ceea ce la început era insuportabil de făcut, acum devine imposibil de lăsat nefăcut”. Sf. Augustin confirmă lucrul acesta printr-o întâmplare despre propria mamă, care, gustând la început din paharul pe care îl umplea cu vin, a învățat în cele din urmă să bea pahare întregi. *Qui modica non spernit paulatim decidit* este buna lui observație despre acest lucru: „Cel care socotește ca neînsemnate păcatele mici se află pe calea sigură spre a cădea în cele mai mari”. Fiecare nouă cădere într-

un păcat mai vechi este asemenea adăugării unei noi cifre la primul zero, ceea ce mărește datoria păcătosului de zece sau de o sută de ori.

De aceea, dacă ai fost prins o dată în greșeală, oprește-te, smerește-te și spune: „O dată am vorbit" sau am făcut ceva rău, „dar nu voi mai răspunde", ca să mă apăr sau să mă justific. Ferește-te de a doua oară, de a doua cădere, după cum a doua lovitură stârnește încăierarea; dar, dacă s-a petrecut a doua oară, spune în inima ta: „Da, de două ori, și nu voi mai adăuga nimic" (Iov 40:5). Asigură-te însă că te ferești să legi păcatul cu o funie împletită în trei sau cu „șleaurile unei căruțe" (Isaia 5:18), căci „funia împletită în trei nu se rupe ușor" (Ecl. 4:12). Ferește-te de a treia faptă, căci groaza, groapa și lațul sunt peste tine. O, păcătos îndrăzneț și încrezut! Dacă scapi de groaza primei

fapte, poți pieri în groapă din pricina celei de-a doua; dar, dacă scapi de groapă, vei fi prins în laț a treia oară (Isaia 24:17-18). „Peste cei răi plouă cărbuni, foc și pucioasă: un vânt dogoritor, iată paharul de care au ei parte" (Ps. 11:6); Dumnezeu îi lasă o dată pradă unei minți blestemate și sunt pierduți. Să nu crezi că, după o a treia sau a patra faptă de păcat săvârșită cu îndrăzneală, te poți duce să te scuturi (prin rugăciune și pocăință), asemenea lui Samson odinioară, și că puterea îți va reveni pentru a fi izbăvit de acești filisteni care stau la pândă. El a făcut așa, „dar nu știa", până ce a aflat printr-o experiență dureroasă, „că Domnul Se depărtase de el" (Jud. 16:20); tot astfel s-ar putea întâmpla și cu tine, așa că fii avertizat.

4.

APLICAȚII

ESTE POSIBIL CA OAMENII SĂ CADĂ DIN HAR

Ceea ce am discutat mai devreme ne demonstrează că este cu putință ca oamenii (ba chiar se întâmplă prea des) să cadă din har. Textul nostru de început prezumă acest lucru, iar apostolul ne îndeamnă într-un alt loc în felul următor: „Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu" (Evrei 12:15). Îngerii au făcut așa la început, iar Adam la scurt timp după aceea, motiv pentru care ceea ce era atunci *morbus angelicus* este acum *morbus Anglicus* [ceea ce a fost cândva boala îngerilor, a devenit acum boala englezilor, n.ed.]. Domnul Se poate plânge de noi la fel de

drept pe cât S-a plâns odinioară de Israel: „Poporul Meu este pornit să se îndepărteze de Mine" (Osea 11:7). „Pentru ce să fiți loviți încă o dată? Voi vă răzvrătiți tot mai mult" (Isaia 1:5, lit. KJV). „Pentru ce dar poporul acesta al Ierusalimului se lasă dus în necurmate rătăciri, stăruiesc în înșelătorie și nu vor să se întoarcă la Dumnezeu?" (Ier. 8:5). Aceasta este și de curând a fost starea și boala epidemică a Angliei. Nu este un lucru nou să-i vezi pe fiii omului decăzut căzând, și căzând cu totul. Saul, Ioas, Amația, Iuda, Dima și Alexandru au căzut odinioară. Din tot Israelul care a ieșit din Egipt cu Moise și Aaron, numai doi, Caleb și Iosua, „au urmat în totul calea Domnului" (Num. 14:24). Dintre cele patru feluri de pământ din Pilda Semănătorului, numai unul a perseverat până la capăt. Mulți dintre cei ce îl ascultau pe Ioan Botezătorul l-au părăsit și au căzut (Ioan 5:35); la fel mulți

dintre ascultătorii și ucenicii lui Hristos (Ioan 6:66), mulți dintre cei ai lui Petru (2 Petru 2:20), mulți dintre cei ai lui Pavel (2 Tim. 1:15; 1 Tim. 5:15) și mulți dintre ascultătorii lui Ioan: „Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri. Căci dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci au ieșit, ca să se arate că nu toți sunt dintre ai noștri" (1 Ioan 2:19). Dar niciunul dintre aceștia nu fusese vreodată creștin sincer și sănătos în inimă.

Noi nu ne mirăm să vedem că o casă clădită pe nisip se prăbușește, că sămânța care nu are rădăcină se usucă, că pomii din pustietatea arsă de soare se ofilesc (Ier. 17:6), că meteoriții dispar, că stele odinioară strălucitoare se sting, că norii fără ploaie sunt purtați de vânt sau că fântânile fără izvoare seacă. Așadar, nu este un lucru ciudat ca fățarnicii să se dovedească apostați și să cadă cu totul.

Unii au observat că există patru feluri de voință: (1) voința divină, care nu se schimbă și nu se întoarce niciodată; (2) voința îngerilor, care s-a schimbat, dar nu se mai întoarce la ce a fost; (3) voința omului decăzut, care s-a întors, iar la convertire se întoarce din nou; (4) voința apostaților care, după ce au primit harul într-un fel și au abuzat de el, se întoarce și nu mai revine niciodată, ci devine asemenea voinței îngerilor decăzuți.

CHIAR ȘI SFINȚII POT CĂDEA

A doua aplicație sau învățătură pe care o extragem este că chiar și persoanele evlavioase și pline de har sunt expuse căderii și, prin urmare, nu trebuie să fie nepăsătoare, ci ele trebuie să-și „ducă până la capăt mântuirea, cu frică și cutremur" (Fil. 2:12). Lor li se poruncește să se teamă „ca nu rămână în urmă" (Evrei 4:1, lit. KJV); să „stea tari"

(1 Cor. 16:13); să „ia seama să nu cadă" (1 Cor. 10:12); să „ia bine seama ca nimeni să nu se abată de la" sau „să nu cadă din" (așa spune o altă traducere) „harul lui Dumnezeu" (Evrei 12:15); să ia „toată armura lui Dumnezeu, ca să se poată împotrivi în ziua cea rea, și să rămână în picioare" (Efes. 6:13).

Chiar și cei aleși au în ei această rădăcină de amărăciune și semințe ale apostaziei. Petru însuși s-ar fi scufundat în ape dacă Hristos nu Și-ar fi întins mâna ca să-l scape (Matei 14:31), și ar fi fost vânturat ca pleava dacă Hristos nu S-ar fi „rugat pentru el, ca să nu se piardă credința lui" (Luca 22:31-32).

De aceea, cel care își pune armura să nu se laude ca acela care o dezbracă (1 Împ. 20:11).

SFINȚII NU POT CĂDEA TOTAL

Totuși, un suflet cu adevărat născut din nou, o plantă sădită de Dumnezeu lângă

apă, o plantă sau o ramură altoită în Hristos și înrădăcinată în El, nu poate cădea nici cu totul, nici pentru totdeauna. Petru nu a putut cădea, căci Hristos S-a rugat pentru el, și tot așa niciunul dintre cei aleși nu poate cădea în acest fel (Matei 24:24).

În apostazia generală a lumii creștine și în cele mai mari persecuții din Roma păgână și cea pseudo-creștină, amândouă anticreștine, când întreaga lume „s-a mirat de balaur și fiară", cei care aveau „numele scrise în cartea vieții Mielului" au rămas tari și nu s-au lepădat de credință (Apoc. 13:8; 17:8). Cei aleși sunt asemenea muntelui Sion, care nu se poate clătina, și asemenea stelelor fixe, care nu cad. Casa zidită pe stâncă stă neclintită în orice vreme, la fel ca pomul de lângă apă (Ier. 17:8) și sămânța căzută în pământ bun (Matei 13:8). Cei care au în ei o sămânță de la Dumnezeu nu pot păcătui astfel (1 Ioan

3:9); iar „cei născuți din Dumnezeu" (1 Ioan 5:18), cei care sunt în mâna lui Hristos, nu pot fi smulși de nimeni (Ioan 10:28).

OBSERVAȚII DESPRE CĂDERILE SFINȚILOR

Totuși, în ce privește căderile celor aleși, fără să pretind că pot spune *minimum* sau *summum quod sic* [cum arată cea mai mică sau mai mare dintre căderi], trebuie să facem următoarele observații:

În primul rând, noi recunoaștem că *cei evlavioși, la fel ca toți ceilalți, sunt expuși acestei boli a căderii,* având în ei semințe ale apostaziei, și cu siguranță că ei ar cădea fără putință de recuperare *dacă* ar fi lăsați în voia lor. „Omul nu va birui prin putere" (adică prin puterea lui însuși) (1 Sam. 2:9).

În al doilea rând, *harul primit de cel sfânt, harul care sfințește cu adevărat, nu este nici*

atât de mare în măsura lui, nici atât de neschimbător și invincibil în natura lui, încât *să nu poată fi înfrân*t [temporar, n.tr.], și el ar fi înfrânt cu totul dacă nu ar fi susținut de Dumnezeu și hrănit neîncetat. El este asemenea untdelemnului văduvei, păzit de la risipire și hrănit de un izvor de har auxiliar. El este asemenea lui Iosif, despre care se spune: „Iosif este vlăstarul unui pom roditor, vlăstarul unui pom roditor sădit lângă un izvor" și „arcul lui a rămas tare, și mâinile lui au fost întărite de mâinile Puternicului lui Iacov" (Gen. 49:22-24). Așadar, nu harul din noi, ci harul împreună cu noi, („totuși, prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt", 1 Cor. 15:10), harul care vine de sus și se adaugă, este cel care ne păzește de cădere. Chiar și pământul bun, dacă nu ar fi influențat de soare și de ploaie, s-ar dovedi asemenea pământului pietros și celui cu spini.

În al treilea rând, *cei chemați eficace nu se află într-o asemenea stare de statornicie neschimbătoare,* ci ei dau o luptă zilnică și, adesea, manifestă o mare neregularitate a pulsului puterii lor. Uneori Amalec biruiește, alteori Israel, iar acest război nu durează doar un număr de ani, cum a fost cel dintre casa lui Saul și David (2 Sam. 3:1), ci asemenea războiului „dintre Roboam și Ieroboam, în toate zilele lor" (1 Împ. 14:30).

Uneori, ca și cum s-ar afla în al treilea Cer, Pavel exclamă: „Noi suntem mai mult decât biruitori" (Rom. 8:37) și „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos?" (8:35). Alteori, ca și cum ar fi căzut, el strigă: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?" (7:24).

În al patrulea rând, chiar și *cei evlavioși pot cădea într-un păcat foarte grav,* asemenea lui Petru, ba chiar pot zăcea mult timp

în el, asemenea lui David (este greu de spus cât de jos pot cădea și cât de mult pot zăcea ei acolo), dar *ei nu păcătuiesc spre moarte*. Soarele lipsește multe luni din unele ținuturi, dar el se întoarce din nou când vine primăvara; tot astfel, cei credincioși pot spune atunci împreună cu biserica: „Nu te bucura de mine, vrăjmașă, căci chiar dacă am căzut, mă voi scula iarăși, chiar dacă stau în întuneric, totuși Domnul este Lumina mea" (Mica 7:8).

În al cincilea rând, este posibil să existe *o nouă cădere în aceeași faptă păcătoasă,* din pricina slăbiciunii omenești, așa cum Avraam și-a tăgăduit nevasta de două ori, iar ucenicii s-au certat de două ori pentru întâietate. Și, după cum nu voi spune de câte ori trebuie iertat fratele tău care păcătuiește și se pocăiește, „nu până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte", tot astfel nu pot

spune de câte ori poate fi iertat un păcătos care greșește din slăbiciune și se întoarce cu pocăință, fiindcă îndurările și gândurile lui Dumnezeu sunt cu mult mai presus de ale omului.

În al șaselea rând, *creștinul poate ajunge, după propria lui simțire, într-o stare foarte tristă și de mare decădere*. El se simte sărac în duh, plânge, flămânzește, însetează, suspină, se îndoiește și nu mai găsește plăcere în nimic. El se poate judeca pe sine ca fiind (sub stăpânirea prezentă a stricăciunii) „pământesc, vândut rob păcatului", un rob silit al acestuia (Rom. 7:14). Ca și cum nimic nu ar fi fost făcut până atunci și totul ar trebui luat de la capăt, el se roagă în felul acesta: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!" (Ps. 51:10). El poate fi înclinat să tragă împotriva lui însuși concluzia următoare: „Eu

n-am crezut și nu m-am pocăit niciodată cu adevărat, și, ceea ce este mai rău, asemenea lui Toma, nu voi crede niciodată" (Ioan 20:25). În această stare, el zace legat, asemenea lui Petru, și nu se poate ajuta până nu vine îngerul, îi rupe lanțurile și îi deschide poarta de fier (F.A. 12:6-7).

În privința mângâierii, el poate ajunge într-o stare complet pierdută, poate „umbla în întuneric" (Isaia 50:10), se poate socoti „nimicit" (Ezec. 37:11), cu „nădejdea pierdută" (Plâng. 3:18), crezând că Dumnezeu Își ascunde fața, că Satana își arată dinții, aruncând un potop și trăgând asupra lui o salvă de săgeți arzătoare: „Blestemă pe Dumnezeu și mori! Ești al meu tot atât de sigur precum moartea, tot atât de sigur de osândă cum sunt eu însumi!" O, cum plânge atunci bietul suflet! „Sunt părăsit și cu totul ignorat, ca o sticlă în fumul Iadului, ca un vas

spart sau ca un tăciune păstrat pentru Iad!" „Ar fi tot atât de posibil ca această sticlă de Veneția", spunea acea doamnă copleșită de durere, dna. Honeywood, „să nu se spargă atunci când cade la pământ, pe cât este cu putință ca eu să scap de osânda Iadului". „Dumnezeu poate face multe", spune un astfel de om; „dar oare face El ‚minuni pentru cei morți' (Ps. 88:10)"? Atunci el ar vrea să se roage, dar nu poate; ar vrea să nădăjduiască, dar nu poate; ar vrea să creadă, dar nu îndrăznește; n-ar vrea să se teamă, dar trebuie; ar hotărî să se lase în mâna lui Dumnezeu, dar vede că hotărârea lui este îndreptată în altă parte și crede că nu o poate schimba; de aceea, el nu încearcă nimic din toate acestea. El Îi spune lui Dumnezeu: „În graba mea ziceam: Sunt izgonit dinaintea ochilor Tăi!" (Ps. 31:22); Satanei îi spune: *Vicisti, Satana!* [„Ai biruit, Satano!"] „M-ai găsit, vrăjmașule?" El spune către deznădejde: „Mă dau

bătut, dar nu cer îndurare și nici nu mă rog să fiu cruțat", iar necazului îi spune: „Sunt în pântecele Locuinței morților; apele m-au învăluit, iar papura s-a înfășurat în jurul capului meu" (Iona 2:2-5). Slujitorilor și celorlalți prieteni le spune: „Întoarceți-vă privirile de la mine, lăsați-mă să plâng cu amar; nu stăruiți să mă mângâiați!" (Isaia 22:4). Făgăduințelor și experienței le spune, în graba lui: „Toate sunt minciuni!"

Totuși, valul se poate întoarce, iar Soarele neprihănirii poate răsări după o iarnă lungă și după o noapte neîntreruptă, ca în acele ținuturi îndepărtate ai căror locuitori stau în ținutul și umbra morții. El poate veni „cu vindecarea sub aripile Lui", iar omul acela poate exclama: „Bucurați-vă împreună cu mine! L-am găsit pe Acela pe care sufletul meu ÎL iubește!" (Cânt. 3:4, lit. KJV). Oaia pierdută este găsită de Bunul

Păstor, iar Mântuitorul pierdut este găsit (Luca 2:43-50), steaua pierdută este văzută din nou (Matei 2:10), iar nădejdile de mântuire ale celor ajunși în deznădejde deplină nu se împlinesc în pierzare, ci printr-o sosire la liman sigură, chiar dacă este una primejdioasă (F.A. 27:20-44).

Alegerea făcută de Dumnezeu rămâne neclintită, dragostea Lui este neschimbătoare, darurile și chemarea Lui sunt date fără întoarcere, iar lucrarea asumată de Hristos este să-i păzească pe ai Săi până la sfârșit, astfel încât nimeni să nu-i poată smulge din mâna Lui, iar pe aceia pentru care Se dăruiește îi înfățișează înaintea Tatălui Său fără pată și fără vină.

De aceea, cei evlavioși sunt la fel de statornici și de feriți de o cădere definitivă precum muntele Sion, care nu poate fi clătinat, sau ca o casă zidită pe stâncă, ce nu poate fi

dărâmată.

5.

AVERTISMENTE

Aș vrea acum să ofer câteva avertismente adresate către patru categorii de oameni, avertismente care izvorăsc din textul nostru de bază.

CĂTRE APOSTAȚI

În primul rând, textul nostru este ca un tunet și un fulger împotriva *apostaților*. Treziți-vă, voi care pretindeți că mărturisiți credința, dar dormiți! Nu există păcat asemenea apostaziei: adulterul, crima, furtul, idolatria și altele nu se pot compara cu acesta. Deasupra lor nu este scris cuvântul *imposibil*, căci astfel de păcătoși au fost înnoiți la pocăință: „Nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici

hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Și așa *erați* unii dintre voi! Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos, și prin Duhul Dumnezeului nostru" (1 Cor. 6:10-11, subl.). Cele șapte duhuri necurate ale Mariei Magdalena și cele zece sau chiar mai multe ale lui Manase nu sunt atât de rele pe cât este duhul necurat care iese și se întoarce împreună cu un *ogdoas malorum spirituum*, cum îl numește Ireneu, care este însoțit de „alte șapte duhuri mai rele decât el".

Te afli pe calea lată spre pierzare, spre păcatul împotriva Duhului Sfânt. Păcatele și judecățile se întâlnesc împreună în acest păcat al apostaziei. Stăvilarele izvoarelor de sus și de jos, toate „ferestrele cerului și izvoarele adâncului celui mare" (ca la potopul cel mare, Gen. 7:11), sunt „rupte" pentru a te

îneca în pierzare! Păcatele tale le fac loc altor judecăți, iar această judecată le face loc altor păcate, până când, între aceste două mări, sufletul tău (asemenea corabiei aceleia, F.A. 27:41) va suferi un naufragiu veșnic.

Dacă nu ți-ai pierdut cu totul simțirea, dacă nu-L răstignești din nou pe Fiul lui Dumnezeu și încă nu calci în picioare sângele și legământul Lui, azi îmi ridic glasul și sun din această trâmbiță ca să te avertizez sau ca să-mi izbăvesc propriul suflet: „Adu-ți aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi" (Apoc. 2:5). „Veghează și întărește ce rămâne, care este pe moarte" (Apoc. 3:2).

Grăbește-te, „scapă-ți viața; să nu te uiți înapoi!", i s-a spus lui Lot (Gen. 19:17); sau, asemenea lui Ionatan într-o altă împrejurare: „Iute, grăbește-te, nu te opri!" (1 Sam. 20:38).

CĂTRE CEI CĂZUȚI ÎN PĂCATE SCANDALOASE

În al doilea rând, acest text rostește groază pentru cei care mărturisesc credința, dar au căzut sau zac în *păcate scandaloase*. Tu nu poți păcătui cu aceeași ușurință ca alții. Tu cunoști voia Domnului tău și nu o împlinești. De aceea, faci parte dintre cei ce „vor fi bătuți cu multe lovituri" (Luca 12:47). Tu ești asemenea unei cetăți așezate pe un munte. Greșeala ta nu poate fi ascunsă, la fel cum nu poate fi ascunsă o eclipsă de soare. Când Luna sau alte stele sunt cu totul eclipsate, nimeni nu ia seama la ele. Tu îi faci „pe vrăjmașii Domnului să-L hulească" (2 Sam. 12:14) sau să batjocorească evlavia. Tu „faci pe poporul Domnului să păcătuiască" (1 Sam. 2:24). Păcatele tale sunt mai molipsitoare decât ale altora. Pocăința ta ar trebui să fie extraordinară, nu doar pentru iertare, pe care poate o vei

primi, ci și din pricina naturii scandaloase a păcatului tău, care îi poate împiedica pe alții, lucru pe care nu-l poți împiedica în niciun chip.

CĂTRE CEI ÎNTORȘI LA VECHILE CĂI

În al treilea rând, textul nostru rostește groază pentru cei care, după ce au fost mustrați și s-au angajat la schimbare în vreme de suferință și necaz, după câteva rugăciuni, jurăminte și după ce au început sau au hotărât să facă o reformare a vieții, *se întorc la vechile lor căi*. După ce au promis în vremea necazului că se vor reforma, ei s-au întors la vechile obiceiuri după ce au fost izbăviți și s-au lepădat asemenea unui arc stricat (Ier. 34:15-16). Mătura nouă a necazului a curățat casa pentru moment; dar apoi duhul necurat se întoarce, iar scroafa spălată se tăvălește din nou în mocirlă.

CĂTRE CEI CARE TOT CAD ÎN PĂCAT

În al patrulea rând, acest pasaj rostește un avertisment grav pentru cei care cad *iar și iar în același păcat*. Așa au făcut Faraon, Ieroboam și acea odraslă anticreștină care nu s-a pocăit (Apoc. 9:20-21). În pofida tuturor judecăților, mustrărilor, mărturisirilor și făgăduințelor, ei merg din rău în mai rău, din necaz în păcat; de la păcat la datorie și de la datorie la păcat; se pocăiesc și păcătuiesc, păcătuiesc și se pocăiesc (Ier. 9:3); iar după ce s-au pocăit de păcat în vreme de necaz, ajung să se pocăiască de pocăința lor după ce sunt izbăviți.

Faraon a retractat tot ce spusese și și-a retras pocăința. Așa cum ușa se învârte și se întoarce pe balamale, fiind uneori închisă, apoi redeschisă, tot așa aceștia nu au o atitudine statornică. Bunătatea lor este la fel ca

roua de dimineață: puțină evlavie dimineața, apoi umblare, în toate tovărășiile lumești de până seara, iar când vine noaptea, încă puțină rouă. Ei sunt ca amfibienii, care trăiesc în două elemente. *Modò ecclesias, modò theatra replentes* – „acum îi vezi la o predică, iar îndată după aceea la teatru"; asemenea curvei despre care a vorbit Solomon, care aducea jertfe dimineața și se prostitua în tot felul de necurății noaptea (Prov. 7:14-15); sau asemenea nebunului beat din proverbele lui Solomon, care a primit lovituri și bătăi, dar, fiind amețit de băutură sau de tovărășia altora, spune: „M-au lovit... dar nu mă doare! M-a bătut... dar nu simt nimic! Când... mă voi trezi? Mai vreau vin!" (Prov. 23:35); sau asemenea străjerilor desfrânați ai lui Isaia, care, după ce au băut destul într-o zi, au spus că mâine vor face la fel și chiar mai mult, și astfel își țin ospețele de băutură și petrecerile din zi în zi (Isaia 56:12).

6.

CUM PUTEM FACE DEOSEBIREA ÎNTRE CĂDERILE ÎN PĂCAT?

Aici ar trebui să discutăm pe scurt despre discernământ, anume cum să descoperim cine este curat și cine este necurat în privința căderilor, mai ales a căderilor repetate, și să „facem deosebire între ce este sfânt și ce este spurcat", căci aceasta fiind lucrarea adecvată a unui proroc credincios (Ezec. 22:26). Unora trebuie să le deschidem ușa nădejdii, iar altora să le-o închidem. Nu orice păcat „este un păcat de moarte" (1 Ioan 5:17), nu orice boală este ciumă și nu orice rană este lepră.

În primul rând, *există unii care au căzut*

în păcate urâte și care cred că situația lor este deznădăjduită din cauza gravității păcatelor lor. Dar păcatul lor nu este păcatul împotriva Duhului Sfânt, deoarece nu a fost săvârșit după ce au primit lumină, după ce au gustat și s-au împărtășit din Duhul Sfânt etc., ci în zilele neștiinței lor, așa cum i s-a întâmplat cândva lui Pavel. Unii cad grav după convertire, asemenea lui Petru, dar nu în mod deliberat și răuvoitor, și ambele feluri de căderi pot fi pete ale copiilor lui Dumnezeu. Ei văd „urgia" în inima lor (1 Împ. 8:38) și îi simt durerea. Aceștia au cruste urâte, dar ei merg la Iordan și se spală, merg la „izvorul care a fost deschis" pentru spălarea păcatului și necurăției (Zah. 13:1), și atunci, „de vor fi păcatele voastre cum este cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna" (Isaia 1:18).

Există alții care *cad iar în păcat din pricina*

slăbiciunii omenești și *care deplâng cu adevărat acest lucru*. Nici acesta nu este păcatul împotriva Duhului Sfânt. Intrați în tabără, căci eu îi declar curați pe cei de acest fel, fiindcă nu există în ei carnea vie a mândriei și a complacerii în păcat; pentru că totul s-a albit prin pocăință adevărată, astfel că tot ce mai rămâne este o crustă și nimic mai mult; pentru că rana este numai la suprafața pielii, dar inima nu a fost întinată; pentru că starea rănii nu se schimbă în rău și nu se extinde (Lev. 13:4-6). Aceste patru semne arată că nu este o lepră molipsitoare, iar astfel de oameni nu trebuie închiși și nici scoși afară din tabără. Iar Dumnezeu, care iartă nelegiuirea, fărădelegea și păcatul, tot astfel făgăduiește „să vindece" și să ierte „abaterile lor" (Osea 14:4; Ier. 3:22).

Dar există alții care *fac din păcat o îndeletnicire,* care „sorb nelegiuirea ca apa", care „adaugă beția la sete", care cad și se ridică, se

ridică și cad. Ei alunecă și cad din nou, și cu fiecare cădere se îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu, asemenea apei care curge la vale. Să spun că asemenea oameni vor avea pace? Nu! Ce pace pot avea ei atâta vreme cât păcatele lor rămân? „Nimeni, după ce a auzit cuvintele legământului acestuia încheiat cu jurământ, să nu se laude în inima lui și să zică: ‚Voi avea pacea, chiar dacă aș urma după pornirile inimii mele, și chiar dacă aș adăuga beția la sete'. Pe acela Domnul nu-l va ierta. Ci atunci mânia și gelozia Domnului se vor aprinde împotriva omului aceluia, toate blestemele scrise în cartea aceasta vor veni peste el, și Domnul îi va șterge numele de sub ceruri" (Deut. 29:19-20). Nu numi aceasta o crustă; aceasta este lepră! Ea este mai adâncă decât pielea, căci nu stă pe loc, ci există în ea carne vie și mândră, o rană veche. Trebuie să ieși din tabără; ești necurat (Lev. 13:10-11, 14-15). „Dumnezeu va

zdrobi capul vrăjmașilor Lui, creștetul capului celor ce trăiesc în păcatele lor" (Ps. 68:21).

7.

SFATURI ȘI ÎNDEMNURI PENTRU PREVENIREA CĂDERILOR

În încheiere, voi da câteva îndrumări scurte pentru a preveni căderile, mai ales căderile repetate, dar nu le pot dezvolta acum pe larg, ci voi rămâne la lucrurile esențiale.

1. Veghează și roagă-te, ca să nu cazi în ispită (Matei 26:41). Aceasta este vechea și marea rețetă, testată în fiecare zi de orice sfânt obișnuit. Veghează în rugăciune, veghează după rugăciune, veghează când ești singur, veghează când ești în tovărășie, mai ales împotriva tovărășiilor rele și a tuturor prilejurilor de a păcătui.

2. Păstrează-ți conștiința sensibilă și ferește-

te de primele porniri și prilejuri ale păcatului. „Pune-ți un cuțit în gât, dacă ești prea lacom", este sfatul înțeleptului (Prov. 23:5). Dacă ești atras de vin, „nu te uita la pahar" (Prov. 23:31, lit. KJV). Dacă ești înclinat spre desfrânare, „depărtează-te de drumul care duce la ea [curvă], și nu te apropia de ușa casei ei" (Prov. 5:8). Nazireul consacrat nu trebuie să se ferească numai de vin, ci și de strugure; nu doar de zeamă, ci și de coaja și de sâmburele lui (Num. 6:4).

3. Ferește-te să nutrești gânduri ușuratice despre păcat. De exemplu, să nu spui: „Atât timp cât nu este mai rău", nici „este prima dată", nici „se întâmplă doar din când în când, într-o împrejurare deosebită, când mă întâlnesc cu anumiți oameni". Mulți au asemenea scuze nebunești și se joacă astfel la gura vizuinii năpârcii până când sunt mușcați de moarte.

4. Ferește-te să nutrești gânduri ușuratice despre îndurarea lui Dumnezeu. „Voi avea pace" (Deut. 29:19), „voi avea parte de îndurare, trebuie doar să o cer. Oricând voi vrea, El mă va mântui". Noi nu putem păcătui mai mult decât poate ierta îndurarea lui Dumnezeu, și unde se înmulțește păcatul, acolo harul se înmulțește și mai mult, dar Domnul spune că nu-l va cruța pe omul care se joacă cu păcatul și nu Se va îndura de el.

5. Ferește-te să deduci că ai parte de iertarea veșnică pe baza toleranței temporare din partea lui Dumnezeu. „Pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea dată împotriva faptelor rele", inima făcătorului de rele „este plină de dorința să facă rău. Totuși, măcar că păcătosul face de o sută de ori răul și stăruiește multă vreme în el, eu știu că fericirea este pentru cei ce se tem de Dumnezeu, și au frică de El" (Ecl. 8:11-12).

6. Ferește-te să te încrezi în propria putere. Nu-ți spune: „Pot și vreau să mă pocăiesc; pot să mă pocăiesc când vreau și mă voi pocăi când va veni vremea potrivită. Cred că nu sunt atât de rău încât Dumnezeu să mă fi lepădat. Mulți au mers mai departe decât mine. De ce nu m-aș putea pocăi în ultimul meu ceas?" Biet amăgit, Cel ce i-a făgăduit iertarea celui ce se pocăiește nu i-a făgăduit pocăința celui ce păcătuiește [în felul acesta].

7. Ferește-te de o pocăință prefăcută și nu spune: „Doamne, ai milă de mine! Dumnezeule, iartă-mă! Păcătuiesc zilnic și mă pocăiesc zilnic. Când am jurat sau m-am îmbătat, îmi pare sincer rău. Oare aceasta nu este pocăință?" Nu, ci pocăința este cu totul altceva. „Copilul care s-a fript", spunem noi, „se teme de foc". Dacă ai suferit din pricina faptului că te-ai pus garant pentru o datorie și te-ai pocăit de acest lucru, când prietenul

tău vine din nou și îți cere să te legi din nou alături de el ca garant, tu vei răspunde: „Am plătit deja un preț scump pentru că am fost garant. M-am pocăit de nebunia mea. Am hotărât să nu mă leg din nou printr-o asemenea obligație, nu, nici chiar pentru cel mai bun prieten pe care-l am". Chiar dacă el stăruie cu multe argumente, tu vei refuza cu hotărâre: „Nu mă mai îndemna! Am jurat și am hotărât ceva legat de acest lucru, și am făcut un jurământ că nu voi mai fi prins niciodată în această greșeală". Acum te cred că te-ai pocăit cu adevărat că ai garantat pentru altul. De ce să nu procedezi la fel atunci când ești ispitit din nou să păcătuiești? De ce nu spui: „Am suferit, am mărturisit, am deplâns păcatul și mi-a părut sincer rău pentru nebunia mea de odinioară. Nu îmi mai vorbiți despre ea. Jur, și mă voi ține de jurământ, că voi păzi legile Tale cele drepte" (cf. Ps. 119:106). „Depărtați-vă de mine, răilor,

ca să păzesc poruncile Dumnezeului meu" (Ps. 119:115). Aceasta ar semăna întrucâtva cu pocăința adevărată. Dar ferește-te de o pocăință prefăcută, ca nu cumva, după cum pocăința adevărată primește o iertare adevărată, pocăința ta prefăcută să primească drept răspuns o iertare prefăcută, după cum spunea Tertullian într-un fel minunat. „Există unii care spun", zicea el, „că inima lor este bună. Ei se tem de Dumnezeu și se întristează pentru păcat, deși totuși cad iar în păcat"; ei pot *salva fide et metu peccare etc., sic et ipsi, salva venia, in gehennam detrudentur, dum salvo metu peccant*: „Ei pot trăi în păcat, în ciuda credinței și a pocăinței lor [pretinse]. Tot astfel, Dumnezeu îi poate osândi, în ciuda îndurărilor, făgăduințelor și harului Lui iertător".

Pocăința adevărată este însoțită mereu, printre alte roade, de aceste trei lucruri:

„Uite, tocmai întristarea aceasta a voastră după voia lui Dumnezeu, ce *frământare* a trezit în voi! Ce *atenție veghetoare*! Ce *indignare!* Ce *frică!"* (2 Cor. 7:11).

8. Gândește-te că păcatul repetat se înalță mult și adaugă o altă cifră care îți mărește datoria. „Privești oare ca o nimica nelegiuirea lui Peor" (păcatele vechi, săvârșite în neștiință), „de vrei să te abați din nou astăzi de la Domnul?" (cf. Ios. 22:17-18). Domnul ține socoteala de câte ori și cât de des ai săvârșit cutare și cutare păcat, iar în cele din urmă îți va spune: „Pentru trei nelegiuiri, ba pentru patru, nu-Mi schimb hotărârea de pedepsire a lor" (Amos 1:2, lit. KJV). Când Israel văzuse lucrările lui Dumnezeu timp de 40 de ani și Îl ispitise de zece ori, El a jurat că ei nu aveau să intre în odihna Lui (Num. 14:22). În Lege, dacă un bou împungea un om și stăpânul nu știa despre aceasta, boul

trebuia să moară, nu stăpânul. „Dar dacă boul avea obicei să împungă cu cornul" și stăpânul fusese înștiințat, trebuiau să moară atât boul, cât și stăpânul (Exod 21:28-29).

În final, deși nu-ți voi spune ție, care cazi frecvent în păcat, „este imposibil", așa cum îi spun celui care cade iar în el cu răutate; totuși îți spun aceasta: ține minte că, de fiecare dată când osul se rupe, primejdia este mai mare; și, deși poate că după a doua rupere, osul poate fi pus bine la loc, este posibil să-i simți uneori urmările, mai ales când îmbătrânești și vremea este schimbătoare, chiar până în ziua morții. Păcatele tale se vor culca împreună cu tine în mormânt, iar în boală și în necaz vei fi pedepsit „pentru greșelile tinereții tale" (Iov 13:26).

Voi încheia totul așa cum își încheie Sfântul Iuda epistola: „Iar a Aceluia care poate să vă păzească de *orice* cădere [și de

căderile repetate] și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci. Amin" (Iuda 24:25).

DESPRE AUTOR

Prima perioadă din viața acestui slujitor credincios s-a petrecut la colegiul Peterhouse din Cambridge. El era înclinat încă din tinerețe spre seriozitate și evlavie. Ca predicator, el era foarte sârguincios, iar în rugăciune se remarca printr-o fervoare deosebită. El considera o datorie de conștiință să-și folosească timpul cât mai bine în toate relațiile și interacțiunile sale cu ceilalți oameni. Viața lui a fost o întruchipare a învățăturilor din cartea sa despre conștiință. Predicile lui nu erau alcătuite pe baza unor meditații monahale petrecute în singurătatea unei chilii, ci s-au născut din observarea oamenilor și din cercetarea propriei persoane. El avea cunoștințe vaste de literatură, un talent deosebit pentru poezie și s-a dedicat, de asemenea, multor alte domenii interesante ale cunoașterii.

În anul 1648, Sheffield a semnat declarația adresată lui Fairfax, prin care se exprima o profundă dezaprobare față de orice act de violență îndreptat împotriva persoanei lui Charles I. În urma Legii Uniformității, el a fost îndepărtat din slujirea de la St. Swithian Church din Londra și s-a numărat printre păstorii care i-au adresat o petiție lui Charles al II-lea, cerându-i să se opună aplicării acestei legi. După aceea, el s-a retras la Enfield, unde și-a continuat lucrarea pastorală ori de câte ori i s-a ivit prilejul.

În anul 1650, el a publicat volumul *A Good Conscience the Strongest Hold*, în care tratează natura, manifestările, funcțiile și întrebuințarea conștiinței, descriind însușirile, atributele și diferitele tipuri de conștiință curată, subliniind nevoia, utilitatea și fericirea pe care le aduce o asemenea conștiință, ca și semnele prin care poate fi recunoscută,

îndemnurile care ne determină să o dobândim și mijloacele prin care o putem păstra. Cartea lui cuprinde, de asemenea, un fragment epistolar adresat cititorului creștin, scris de Simeon Ashe, și un altul semnat de Jeremy Whitaker și adresat tuturor celor care mărturisesc credința și Îl iubesc pe Domnul Isus Hristos cu seriozitate și sinceritate.

În anul 1651, John a publicat *The Rising Sun*, constituit din două tratate valoroase, scrise într-un stil viu și expresiv. Ulterior, el a mai publicat *The Hypocrite's Ladder*, un catehism și un discurs intitulat *Excuses for Living in Sin*.

John Sheffield a murit la o vârstă înaintată, păstrându-și facultățile mintale până în ultima clipă.

Anexă.
ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU ȘI REFLECȚIE

INTRODUCERE

(1) Autorul prezintă trei categorii de căderi: căderile celor evlavioși, căderile celor răi și căderile mixte. Care sunt diferențele esențiale dintre acestea și de ce este important să nu le confundăm atunci când interpretăm avertismentele din Evrei 6:4-6?

(2) Care este diferența dintre o cădere în păcat, din care omul se ridică prin harul lui Dumnezeu, și o cădere care duce la apostazie? Ce rol au pocăința, perseverența și atitudinea inimii în această deosebire?

(3) Cum ar trebui să ne raportăm la avertismentele biblice despre apostazie, astfel încât să nu cădem nici în nepăsare față de

păcat, nici în deznădejde atunci când ne confruntăm cu propriile căderi?

CAPITOLUL 1. CĂDERILE CELOR EVLAVIOȘI

(1) Autorul descrie patru feluri de căderi ale celor evlavioși: căderile rezultate din lupta spirituală, cele care îi fac pe alții să se poticnească, căderile în păcate scandaloase și slăbirea dragostei dintâi. Care dintre acestea consideri că este cel mai ușor de trecut cu vederea în viața ta și de ce?

(2) De ce subliniază Scriptura că un frate căzut trebuie ridicat „cu duhul blândeții" (Gal. 6:1)? Cum poți evita atât judecarea aspră a celor care au căzut, cât și minimalizarea gravității păcatului lor?

(3) Solomon și Samson sunt exemple ale unor oameni care au cunoscut o mare râvnă, dar au ajuns la o slăbire spirituală

profundă. Ce semne ale răcirii dragostei față de Dumnezeu poți identifica în propria viață și ce poți face pentru a nu ajunge să îți pierzi râvna de odinioară?

CAPITOLUL 2. CĂDERILE CELOR NENĂSCUȚI DIN NOU

(1) Autorul descrie patru trepte ale căderii celor nenăscuți din nou: căderea definitivă, căderea ca urmare a persecuției, căderea deliberată și căderea intenționată, cu răutate. Ce observăm despre felul în care se poate dezvolta apostazia de la o etapă la alta?

(2) În ce fel poate fi scoasă la lumină adevărata stare a inimii unui om prin încercări, persecuție, atracțiile lumii și plăcerile păcatului? Cum te poți cerceta ca să vezi dacă rădăcina credinței tale este cu adevărat sănătoasă?

(3) Care este diferența dintre a fi atras treptat

înapoi în lume, a renunța în mod deliberat la credință și a te împotrivi cu răutate lucrării harului lui Dumnezeu? Ce avertismente personale ar trebui să iei din exemplele prezentate de autor?

CAPITOLUL 3. CĂDERILE MIXTE

(1) Autorul folosește imaginea leprei pentru a explica diferența dintre o cădere urmată de pocăință adevărată și o stare de păcat care se adâncește și se extinde. Care sunt semnele care ne ajută să facem deosebirea între cele două? Cum le putem folosi fără să fim pripiți în judecarea altora?

(2) Cum ajunge păcatul repetat să se transforme într-un obicei și apoi într-o deprindere greu de părăsit? Ce se schimbă în conștiința și atitudinea omului atunci când un păcat care inițial îi producea durere ajunge să i se pară acceptabil sau chiar necesar?

(3) De ce este periculos să folosim exemplele căderilor lui David și Petru ca justificare pentru propriile noastre păcate? Ce ar trebui să învățăm din faptul că adevărata pocăință nu presupune întoarcerea deliberată la aceeași viață de păcat?

CAPITOLUL 4. APLICAȚII

(1) Cum putem înțelege împreună cele două afirmații ale autorului: că oamenii pot cădea din har, dar cei cu adevărat născuți din nou nu pot cădea definitiv și pentru totdeauna? Ce ne învață această perspectivă despre perseverența credincioșilor și păstrarea lor de către Dumnezeu?

(2) Autorul afirmă că și cei evlavioși au în ei slăbiciuni și semințe ale apostaziei, și dacă ar fi lăsați în propria putere, ar putea cădea fără putință de recuperare. Cum ar trebui să influențeze acest adevăr felul în care ne raportăm la propria putere, la rugăciune și

la harul susținător al lui Dumnezeu?

(3) Ce încurajare putem găsi în descrierea credinciosului care trece prin perioade lungi de întuneric spiritual, care își pierde mângâierea și ajunge să se îndoiască de propria mântuire? Cum ne putem ajuta pe noi înșine și pe alții să nu confundăm o asemenea stare de suferință cu apostazia definitivă?

CAPITOLUL 5. AVERTISMENTE

(1) Autorul le adresează avertismente apostaților, celor căzuți în păcate scandaloase, celor care se întorc la vechile căi și celor care cad repetat în același păcat. Care dintre aceste avertismente crezi că este cel mai relevant pentru biserica de astăzi și de ce?

(2) De ce sunt deosebit de grave păcatele scandaloase ale celor care mărturisesc credința? Cum pot afecta acestea mărturia

Evangheliei, imaginea bisericii și credința celor care îi privesc?

(3) Ce descoperim despre autenticitatea pocăinței atunci când observăm oameni care se întorc la Dumnezeu în vreme de necaz, fac promisiuni de schimbare, dar revin la vechile obiceiuri după ce au fost izbăviți? Există domenii în care ești tentat să procedezi la fel?

CAPITOLUL 6. CUM PUTEM FACE DEOSEBIREA ÎNTRE CĂDERILE ÎN PĂCAT?

(1) Autorul prezintă patru semne prin care o cădere poate fi deosebită de o stare persistentă și primejdioasă de păcat: rana este la suprafață, nu se extinde, este însoțită de pocăință și nu există o atitudine de mândrie și complacere în păcat. În ce modalitate te ajută aceste criterii să evaluezi o cădere într-un fel biblic și echilibrat?

(2) Care este diferența dintre omul care cade din slăbiciune, își deplânge sincer păcatul și caută restaurarea, și cel care face din păcat o îndeletnicire, îl apără și îl repetă fără să manifeste o schimbare reală? Ce arată aceste atitudini despre starea inimii?

(3) Cum putem păstra echilibrul dintre încurajarea și mângâierea celui care se pocăiește sincer și avertizarea celui care persistă cu îndrăzneală în păcat? Ce responsabilitate avem, ca frați în credință, în exercitarea acestui discernământ?

CAPITOLUL 7. SFATURI ȘI ÎNDEMNURI PENTRU PREVENIREA CĂDERILOR

(1) Dintre îndemnurile autorului – vegherea și rugăciunea, păstrarea unei conștiințe curate și sensibile la ispită și păcat, evitarea prilejurilor păcatului și respingerea gândurilor ușuratice despre păcat – care

consideri că trebuie să aibă mai multă atenție în viața ta? De ce?

(2) De ce este atât de periculos să ne bazăm pe propria putere și să presupunem că ne vom putea pocăi oricând, chiar și după ce am ales să păcătuim? Cum putem învăța să luăm în serios primele ispite și primele compromisuri?

(3) Autorul descrie pocăința adevărată ca fiind însoțită de o întristare după voia lui Dumnezeu, de atenție veghetoare, de indignare și frică. Cum ne putem cerceta pentru a vedea dacă pocăința noastră produce schimbări concrete în comportament și în relație cu păcatul?

ÎNTREBĂRI FINALE

(1) Privind în ansamblu învățătura cărții și aplicațiile autorului, care sunt principalele diferențe dintre căderile compatibile cu

harul și cele incompatibile? Ce rol au atitudinea inimii, pocăința, repetarea păcatului și perseverența în această deosebire?

(2) Cum putem păstra împreună seriozitatea avertismentelor biblice despre păcat și încrederea în harul lui Dumnezeu, evitând atât nepăsarea și falsa siguranță, cât și deznădejdea?

(3) După studierea acestei cărți, ce schimbări concrete ești chemat să faci în viața personală și în relațiile cu ceilalți credincioși sau apropiați pentru a preveni căderile, pentru a cultiva o pocăință autentică și pentru a contribui la restaurarea celor care au căzut?

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație creștină non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altor credincioși, astfel:

1. Recomandă mai departe această carte!
2. Scrie o recenzie pe pagina noastră de internet de unde ai descărcat această carte.
3. Vizitează pagina noastră de internet la **magnagratia.org** și află mai multe despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 450 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.
4. Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând profilele noastre de social media și abonându-te la noutăți pe email, așa încât să fii anunțat când publicăm resurse noi.
5. Roagă-te pentru noi.
6. Donează și ajută-ne să mergem mai departe. Donațiile se pot face online pe pagina noastră de internet.

Pentru orice alte informații, scrie la contact@magnagratia.org.

magnagratia.org